

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

16 март 1978 година*

„Медицински грижи“

По дело 117/77

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, съгласно член 177 от Договора за ЕИО, от Centrale Raad van Beroep (съд, който се произнася като последна инстанция по дела, свързани със социалната сигурност) по спора, висящ пред тази юрисдикция, между

Bestuur van het Algemeen Ziekenfonds (управители на Общия фонд за осигуряване при болести), Drenthe-Platteland, Zwolle,

и

г-жа G. Pierik, Wapenveld,

относно тълкуването на някои разпоредби на Регламент № 1408/71 на Съвета относно правото на заети лица да получават подходящи за състоянието им грижи на територията на друга държава-членка

СЪДЪТ,

в състав: г-н Н. Kutscher, председател, г-н М. Sørensen and G. Bosco (председатели на състави), г-н А. М. Donner, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н Р. Pescatore, г-н А. J. Mackenzie Stuart, г-н А. O'Keefe и г-н А. Touffait, съдии,

генерален адвокат: г-н Н. Maugas,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С писмо на своя председател от 28 септември 1977 г., постъпило в Съда на 30 септември 1977 г., Centrale Raad van Beroep постави на Съда на ЕО, по силата на член 177 от Договора за ЕИО, въпроси относно тълкуването на някои разпоредби на Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 г. за прилагане на схеми за социална сигурност на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността (ОВ L 149, 1971 г.).

2. Тези въпроси бяха поставени в рамките на спор относно отказа на компетентната нидерландска институция за социална сигурност да възстанови на работник, с постоянно пребиваване в Нидерландия и с право на обезщетение

* Език на производство то: нидерландски.

за инвалидност по силата на нидерландското законодателство, разноските, извършени за термално лечение, проведено в Федерална република Германия.

3. Посочената по-горе институция за социална сигурност обоснова своя отказ с *Wetop Arbeidsongeschiktheidsverzekering* (Закон за осигуряване за нетрудоспособност), според който мерки, предназначени за запазване, възстановяване или подобряване на трудоспособността се обезпечават за лице с право на обезщетение за инвалидност, само при положение, че те не са сред вида обезщетения, регламентирани от някои разпоредби на нидерландското законодателство за социална сигурност.

4. В своите становища Комисията изрази съмнения по отношение значимостта и полезността в настоящия случай на поставените въпроси, след като счете, че член 22 от Регламент № 1408/71 не се отнася за ситуацията, за която е сезирана националната юрисдикция.

5. Тя предложи Съда на ЕО да направи уточнение в този смисъл в съображенията на своето решение.

6. Член 177 от Договора, който се основава на ясно разграничение на функциите между националните съдилища и Съда на ЕО, не допуска последния да критикува уместността на поставените въпроси.

7. Следователно въпросът дали разпоредбите или понятията на правото на Общността, чието тълкуване се иска, в действителност са приложими към съответното дело, е извън компетенциите на Съда на ЕО и попада в тази на националната юрисдикция.

8. Първият въпрос на националната юрисдикция се състои в това, дали член 22, параграф 1, първо изречение от Регламент № 1408/71 с думите “който отговаря на предвидените от законодателството на компетентната държава условия за придобиване на право на обезщетения” има за цел да определи лицата, които по принцип имат право на обезщетения или дали има за цел да ограничи неговия обхват до тези обезщетения, които принадлежат към вида национални обезщетения в натура, предвидени съгласно законодателството на компетентната държава.

9. Националната юрисдикция също така иска от Съда на ЕО да изясни значението и обхвата на думите “въпросното лечение”, което се съдържа в упоменатата по-горе разпоредба, и по-специално да установи дали тези думи се отнасят до специфично лечение, което се предлага само на територията на държавата, където пребивава лицето, или което поне не се предлага на територията на държавата по местожителството, или дали, по-общо, те се отнасят до подходящо лечение на заболяването.

10. Съдът освен това беше попитан дали „обезщетения в натура, които се предоставят от името на компетентната институция, от институцията по място на престой или пребиваване” са тези, за които има право „в страната на пребиваване” или тези, които компетентната институция може да осигури.

11. След това беше попитан дали задължението да издава разрешението, посочено в член 22, параграф 2, алинея 2, обхваща и случаи, в които съответното лечение не е включено в списъка с националните обезщетения в натура.

12. След като тези въпроси са свързани, те следва да се разглеждат заедно.

13. Съдържащата се в член 22, параграф 1, първо изречение, препратка към член 18, който се отнася до сумирането на осигурителни периоди за придобиване на право на обезщетения, показва, че това изречение цели изключително да установи категорията лица, към които член 22 намира приложение, като определя общо условие за неговото прилагане, към което следващите букви а), б) и в) добавят специфични условия.

14. В контекста на общите цели на Договора, член 22 от Регламента представлява една от мерките, предназначени да позволят на работниците, които са граждани на някоя от държавите-членки на Общността, независимо от това, с коя национална институция те са свързани или мястото на тяхното местопребиваване, да получат обезщетения в натура, предоставяни във всяка друга държава-членка.

15. От думите „подходящо за състоянието си лечение” в член 22, параграф 1 буква в), следва, че обезщетенията в натура, за които, съгласно настоящата разпоредба, е дадено разрешение на работника да се лекува в друга държава-членка, обхващат всички лечения, които биха могли да бъдат ефективни за заболяването, от което страда лицето.

16. При тези обстоятелства е без значение, дали обезщетението в натура, от което се нуждае работникът, може да се предостави на територията на държавата по местопребиваване, тъй като самото обстоятелство, че това обезщетение отговаря на лечение, по-подходящо със състоянието на съответното лице, е определящо за издаване на разрешението, посочено в упоменатия по-горе параграф 1, буква в).

17. Дори и когато правото на работника да получи обезщетения в натура, предоставени в друга държава-членка зависи, съгласно упоменатия параграф, от получаване на разрешение, властта на компетентната институция да откаже да даде разрешение е ограничена от изискването, определено от регламента, че на работника следва да се гарантира възможността да получи лечение, подходящо за неговото здравословно състояние, предоставено в която и да било друга държава-членка, независимо от неговото местопребиваване или от това, към коя държава-членка принадлежи институцията за социална сигурност, към която той е осигурен.

18. Съгласно разпоредбата на член 22, параграф 2, алинея 2, „не може да се прави отказ за даване на разрешението, което се изисква съгласно параграф 1, буква в), когато заинтересованото лице не може да получи въпросното лечение на територията на държавата-членка, в която пребивава” означава, че разрешението по подобен начин не може да бъде отказано в случаи, когато лечението, предоставено в държавата-членка по местопребиваване е по-

неефективно, отколкото това, което може да получи съответното лице в друга държава-членка.

19. Поради тези съображения, на поставения въпрос трябва да се отговори, че думите “който отговаря на предвидените от законодателството на компетентната държава условия за придобиване на право на обезщетения”, в началото на член 22, параграф 1, определят лицата, които по принцип имат право на обезщетения по силата на съответното национално законодателство.

20. Думите “въпросното лечение” в член 22, параграф 2, втора алинея се отнасят за всяко подходящо лечение на заболяването, от което страда съответното лице.

21. Думите „обезщетения в натура, които се предоставят от името на компетентната институция, от институцията по място на престой или пребиваване”, не се отнасят само за обезщетенията в натура, предоставяни от държавата-членка по местопребиваване, но и за тези, които може да предостави компетентната институция.

22. Предвиденото в член 22, параграф 2, втора алинея задължение да се предостави разрешението, изисквано съгласно параграф 1, буква в) от същия член, обхваща, както случая, когато съответното лице може да получи в една друга държава-членка по-ефективно лечение, отколкото би получил в държавата-членка, в която пребивава, така и случая, когато той не може да получи съответното лечение на територията на посочената по-горе държава.

23. Съдът е запитан, освен това, дали думите „от името на компетентната институция”, в член 22, параграф 1, буква в) i), трябва да се тълкуват в смисъл, че ако компетентната институция е дала разрешението, посочено в първата част на член 22, параграф 1, буква в), то обезщетенията, предоставени от институцията по място на престой трябва да й се възстановят без други условия.

24. Член 36 от Регламент № 1408/71, който подобно на член 22 принадлежи към глава 1 на дял III, предвижда, че обезщетенията в натура, предоставяни от компетентната институция на държава-членка от името на институцията на друга държава-членка “се възстановяват в пълен размер”, без да се накърняват разпоредбите относно бившите погранични работници.

25. Освен това в член 93, параграф 1 от Регламент № 574/72 на Съвета от 21 март 1972 г. относно определяне на реда за прилагане на Регламент (ЕИО) № 1408/71 (ОВ L 74, 1972 г.) се уточнява, че размерът на обезщетения, предвиден съгласно член 22 от Регламента „се възстановява от компетентната институция на институцията, която е предоставила посочените обезщетения съгласно данните в счетоводните сметки на тази институция”.

26. Трябва да се отговори съответно, че разносните, свързани с обезщетенията в натура, предоставени от името на компетентната институция на институция по място на престой или пребиваване се възстановяват в пълен размер.

27. Накрая националната юрисдикция би искала да установи коя е институцията по място на престой или пребиваване, която по силата на член 22, параграф 1, буква в) i), предоставя обезщетенията в натура от името на компетентната институция.

28. Регламентът за прилагане № 574/72, изменен с Регламент № 878/73 на Съвета от 26 март 1973 г. (ОВ L 86, 1973 г.) изброява в приложение 3 институциите по мястото на местопребиваване и на престой на всяка държава-членка, за целите на разпоредбите на Регламент № 1408/71, включително тези на член 22.

29. Поради това следва да се отговори, че думите „институцията по мястото на престой или пребиваване” в член 22, параграф 1, буква в) i) от Регламент № 1408/71 означават институциите, оправомощени да предоставят обезщетения в държавата по местопребиваване или престой, както са описани в приложение 3 към Регламент № 574/72 на Съвета, изменен с Регламент № 878/73 на Съвета.

По съдебните разноски

30. Разноските на правителството на Нидерландия, на правителството на Обединеното кралство и на Комисията на Европейските общности, които представиха становища пред Съда, не подлежат на възстановяване.

31. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени от председателя на Centrale Raad van Beroep, с писмо от 28 септември 1977 г., реши:

1. Изразът “който отговаря на предвидените от законодателството на компетентната държава условия за придобиване на право на обезщетения”, в началото на член 22, параграф 1, определят лицата, които по принцип имат право на обезщетения по силата на съответното национално законодателство.

2. Думите “ въпросното лечение” в член 22, параграф 2, втора алинея се отнасят за всяко подходящо лечение на заболяването, от което страда съответното лице.

3. Думите „обезщетения в натура, които се предоставят от името на компетентната институция, от институцията по място на престой или пребиваване” не се отнасят само за обезщетенията в натура, предоставяни от държавата-членка по местопребиваване, но и за тези, които може да предостави компетентната институция.

4. Предвиденото в член 22, параграф 2, втора алинея задължение да се предостави разрешението, изисквано съгласно член 22, параграф 1, буква в), обхваща, както случая, когато съответното лице може да получи в една друга държава-членка по-ефективно лечение, отколкото би получил в държавата-членка, в която пребивава, така и случая, когато той не може да получи съответното лечение на територията на посочената по-горе държава.

5 . Разноските, свързани с обезщетенията в натура, предоставяни от името на компетентната институция от институцията по място на престой или пребиваване се възстановяват в пълен размер.

6. Думите „институцията по мястото на престой или пребиваване” в член 22, параграф 1, буква в) i) от Регламент № 1408/71 означават институциите, оправомощени да предоставят обезщетения в държавата по местопребиваване или престой, както са описани в приложение 3 към Регламент № 574/72 на Съвета, изменен с Регламент № 878/73 на Съвета.

Подписи

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 16 март 1978 г.